

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și opta după Rusalii

Astăzi: Sfântul Ierarh Spiridon

Sfântul Ierarh Spiridon - grafică realizată de Maria Gheorghită

Evangelhia duminicii Pilda celor poftiți la cină (Luca XIV, 16-24)

16. Iar El a zis: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți;
17. Și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata.
18. Și au început toți, câte unul, să-și ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Țarină am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă.
19. Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă.
20. Al treilea a zis: femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni.
21. Și întorcându-se, sluga a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: Ieși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe schiopi adu-i aici.
22. Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit și tot mai este loc.
23. Și a zis stăpânul către slugă: Ieși la drumuri și la garduri și silește să intre, ca să mi se umple casa,
24. Căci zic vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea.

Cuvânt la Evangelhia duminicii - Sfântul Ioan Gură de Aur -

Să ne supunem totdeauna lui Dumnezeu și să nu ne împotrivim Lui, chiar dacă par cuvintele lui Dumnezeu potrivnice judecării și vederilor noastre; să punem cuvântul Lui mai presus de judecățile și vederile noastre. Așa să facem și când ne împărtășim cu sfintele taine. Să nu ne uităm numai la materia ce ne stă înaintea ochilor, ci să avem în minte permanent cuvintele Domnului. Cuvântul Lui nu înșeală niciodată, pe când simțurile ne înșeală ușor. Cuvântul Lui n-a fost niciodată dezmințit, pe când simțurile noastre de foarte multe ori greșesc. Când cuvântul Lui spune: "Acesta este trupul Meu", să ascultăm și să credem și să vedem trupul Lui cu ochii sufletului. Hristos nu ne-a dat nouă ceva material, ci, în lucrurile materiale, toate sunt duhovnicești.

De aceea trebuie să fim totdeauna veghetori. Nu e mică pedeapsa pentru cei ce se împărtășesc cu nevrednicie. Adu-ți aminte cât te-ai revoltat împotriva vânzătorului, împotriva răstignitorilor. Caută, dar, să nu te faci și tu vinovat de trupul și sângele lui Hristos ! Iudeii au junghiat prea sfântul trup, dar tu îl primești într-un suflet murdar, după cei ai primit atâtea binefaceri. Domnul nu S-a mulțumit numai să Se facă om, să fie pălmuit și junghiat, ci să Se și unească cu noi; ne-a făcut trup al Lui nu numai prin credință, ci chiar în realitate. Gândește-te la cinstea cu care ai fost cinstit ! Gândește-te la ce fel de masă iei parte ! Ne hrănim și ne unim cu Acela de Care îngerii se cutremură văzându-L, pe Care nici nu îndrăznesc să-L privească fără frică din pricina străfulgerării Lui; ajungem trup și sânge al lui Hristos. Prin Sfintele Taine ale Sfintei Euharistii El Se unește cu fiecare din credincioși; pe cei pe care i-a născut îi hrănește cu trupul Lui.

Așadar să nu ne trândăvim de vreme ce suntem învredniciți de o atât de mare dragoste și cinste. Tainele din fața noastră nu sunt fapte ale puterii omenești. Domnul, Care le-a săvârșit atunci la cina aceea, Același le săvârșește și pe acestea acum. Nici un Iuda să nu fie aici ! Nici un iubitor de argint ! Dacă nu ești ucenic, pleacă ! Masa aceasta nu-i primește pe unii ca aceștia. Nici un om cu inimă de piatră să nu se apropie de sfintele taine, nici unul care-i crud și nemilos, nici unul care este cu totul necurat.

Sfântul Ierarh Spiridon, al Trimitundeii

În ziua de 12 decembrie a fiecărui an, Biserica Ortodoxă săvârșește pomenirea Sfântului Spiridon, făcătorul de minuni, cel care pe ereticul Arie l-a combătut în mijlocul Sinodului I Ecumenic, mare făcător de minuni, doctorul celor bolnavi, izbăvitorul celor aflați în primejdii, apărătorul celor îndreptățiți, mângâierea celor întristați, grabnic ajutor al celor ce-l cheamă, după cum îl numesc scrierile hagiografice aferente. Acest Sfânt Părinte s-a născut în Insula Cipru, în anul 270 și a trăit pe timpul împăratului Constantin cel Mare și al fiului său Constantin. Părinții săi erau buni creștini, dar din cauza sărăciei nu i-au putut asigura fiului lor accesul la o cultură și educație înaltă. Aveau să-i însuflească darul cel mai de preț am spune: dragostea de Dumnezeu și de oameni. Cu adevărat încă din tinerețe s-a dovedit un mare râvnitor în rugăciune, cu adâncă cutremurare sufletească.

Se va căsători cu o femeie credincioasă, având ulterior și o fiică, Irina, care toată viața a trăit în feciorie. Murindu-i soția, va îndura văduvia cu răbdare hotărându-se la scurtă vreme să intre în viața monahală. Viețuia cu cinste urmând lui David în blândete, lui Iacov în simplitatea inimii, lui Avram în iubirea de străini. Pentru toate aceste calități și virtuți pe care el le cultiva cu multă nevoită în viața sa, va fi ales și chemat la scaunul de episcop al Trimitundeii, localitate situată pe malul mării, lângă Salamina. Pentru sfințenia, râvna și evlavia cu care slujea lui Hristos, se spune că îngerii îi dădeau răspunsurile la Sfânta Liturghie. Ca apărător al credinței el s-a alăturat Sfinților Părinții de la Sinodul I Ecumenic desfășurat la Niceea, în anul 325, pentru a combate, cum aminteam mai sus, erezia susținută de Arie, arătând practic unitatea Sfintei Treimi, prin mijlocirea unei cărămizi care, deși la vedere este una, totuși ea cuprinde cele trei elemente: pământ, foc și apă. Sfântul Ierarh înălțând rugăciuni către Dumnezeu și luând cărămida în mână și strângând-o în fața soborului și a ereticului Arie, apa a curs în jos, focul s-a ridicat în sus, iar pământul a rămas în mână Sfântului. După cum în cărămidă sunt împreună pământul, apa și focul, tot așa Persoanele divine se află în uniune ipostatică în Sfânta Treime, în chip neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit. De altfel, Sfântul Spiridon este reprezentat în iconografie ținând o cărămidă în mână, amintind tocmai de această plastică și originală explicație a dogmei Sfintei Treimi. Datorită statorniciei învățaturii despre Sfânta Treime, la Sinodul I Ecumenic, mărturisim și astăzi, prin simbolul credinței, unitatea Sfintei Treimi.

Sfântul Ierarh Spiridon a știut să îmbine în chip minunat apărarea credinței cu grija și dragostea față de semenii, dându-se celor mulți și obidiți. Era și firesc să-l preocupe situația față de cei mulți, nu numai pentru faptul că a trăit într-o vreme de sărăcie, de nedreptate și asuprire, ci și pentru faptul că el însuși s-a născut într-o familie cu o situație materială precară, ducându-și începutul vieții ca un simplu păstor de oi, luând seama de realitatea suferințelor celor mulți. A luptat fervent împotriva tuturor nenorocirilor sociale din vremea sa.

Prin autoritatea și rugăciunea sa a reușit să se revină asupra sentințelor nedrepte date de judecători împotriva năpăstuiților și să salveze pe mulți robi de sclavie. Și nu se simțea mai fericit, mai aproape de Hristos, decât numai atunci când putea face o faptă bună, când se afla în slujba celor mulți și necăjiți. Sfântul Spiridon cel “fără de răutate, drept, blând, milostiv și răbdător, primitor plin de dragoste de străini, ierarh preasfințit și cu evlavioasă înțelepciune împodobit” (Cântarea a 8-a la Utrenie, glas 2), s-a învrednicit de darul facerii de minuni încă din timpul vieții. Astfel, în vreme de secetă, se roagă și îndată ploaie mănoasă se pogoară din ceruri; învie copilul unei văduve nevoiașă, vindecă muștenia unui diacon și multe alte asemenea.

În anul 347, după Sinodul de la Sardica, a trecut la cele veșnice, trupul său fiind înmormântat în Biserica Sfinților Apostoli din Trimitunda. Sfintele sale moaște, adevărat izvor de minuni, au rămas tănuite până în secolul al XV-lea, astăzi fiind păstrate întregi și nevătămate într-un sicriu împodobit cu aur și pietre scumpe în orașul Kerkirei, din insula Corfu. În ziua sa de pomenire, 12 decembrie, sunt purtate în procesiune prin oraș și mulțimi de credincioși se închină și le cinstesc. Se știe faptul că prin puterea Sfântului, de multe ori insula a fost păzită de cutremur, de foamete, de invaziile străine și alte neajunsuri. Potrivit mărturisirii martorilor, și astăzi, încălțăminte moaștelor Sfântului Ierarh Spiridon, este schimbată periodic de către monahi, deoarece se uzează singură, ca semn văzut cum umblă neobosit pentru ajutorarea oamenilor. Iar pelerinii care se închină la moaște, primesc particule din veșmintele și papucii săi.

Să ne rugăm și noi Sfântului Ierarh Spiridon, făcătorul de minuni, ca prin mijlocirea sa către Domnul să se oprească dezbinările, să risipească scandalurile, să se împace Biserica, și toți creștinii să devină uniți într-o singură credință și bună înțelegere ca într-o inimă și-o gură să slăvim și să laudăm neîncetat pe Preabunul nostru Dumnezeu și Tată.

Vasilica Onofrei

Sfintele Taine

Mărturisesc un Botez întru iertarea păcatelor este conținutul articolului al zecelea din Simbolul Credinței. Doresc să subliniez această mărturisire, întrucât Botezul constituie calea prin care omul intră în Biserica lui Hristos, ocupând primul loc al celor șapte Sfinte Taine.

Sfintele Taine reprezintă lucrări săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos, care în chip nevăzut, prin mijlocirea arhierilor și a preoților pogoară asupra omului harul lui Dumnezeu. Sfântul Botez ajută la ștergerea păcatului strămoșesc. La renașterea duhovnicească prin primirea harului și viața întru Hristos – “Căți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat”. Sfânta Taină a Botezului a fost rânduită de Mântuitorul nostru după slăvita Sa Înviere, prin porunca: “Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și la Sfântului Duh”, adresată Apostolilor. Pentru cel

ce(se?) botează condiția esențială o constituie credința în Dumnezeu și pocăința de toate păcatele.

Cea de-a doua Taină este ungerea cu Sfântul Mir, prin care cel botezat primește darurile Sfântului Duh, pentru a spori și întări viața duhovnicească. Mirul se sfințește de către Arhieri, apoi se încredințează preoților, care prin ungere săvârșesc Taina Mirungerii.

Mântuitorul, după Sfânta Sa Înviere s-a adresat Sfinților Apostoli prin cuvintele: “Luați Duh Sfânt: căroră le veți ierta păcatele, se vor ierta lor și căroră le veți ține, vor fi ținute”. Puterea de a lega și dezlega păcatele o are numai Mântuitorul, fapt dovedit cu prilejul repetatelor sale minuni. Dar El a dat această putere mai întâi Apostolilor, iar prin acestea către episcopi și preoți, creîndu-se calea desăvârșirii celei de a treia Taină, Pocăința. Aceasta este o Taină la îndemâna omului păcătos, oferindu-i șansa ca oricând prin căință, să se curățe de păcate. Orice creștin conștient fiind de păcatele ce-i împovărează cugetul, dacă le regretă din adâncul sufletului și are credință în Hristos și nădejde în îndurarea Lui, mărturisindu-și cu deplină sinceritate păcatele către duhovnicul său, poate primi înțelegerea și dezlegarea de păcate, prin puterea harului cu care preotul este înzestrat de Dumnezeu.

Cea de a patra Taină este Sfânta Împărtășanie. Această Taină se pregătește în timpul Sfintei Liturghii. Într-o atmosferă emoționantă, înălțătoare, în timp ce se intonează “Pre Tine Te laudăm”, preotul ridicând mâinile către cer, se roagă lui Dumnezeu prin cuvintele: “Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi și peste darurile acestea ce sunt puse înainte, și fă, adică pâinea aceasta cinstit Trupul Hristosului Tău, iar ce este în paharul acesta, cinstit Sângele Hristosului Tău, prefăcându-le cu Duhul Tău cel Sfânt”. Pâinea și vinul se prefac în Trupul și Sângele Mântuitorului, prin puterea Sfântului Duh care coboară prin rugăciunea preotului. Sfânta Împărtășanie constituie și o sacră jertfă. Jertfa reiese din cutremurătoarele cuvinte rostite de preot la întemeierea acestei Taine: “Acesta este Trupul Meu care se frânge pentru voi”, apoi, acesta este Sângele Meu, al legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor”. Prin Sfânta Împărtășanie, sub chipul pâinii și al vinului, primim Însuși Trupul și Sângele Domnului. Personal, la primirea Sfintei Împărtășanii, chiar dacă această Sfântă Taină depășește puterea mea de înțelegere, îmi creează o stare de pace spirituală, de împlinire și împăcare cu sine, greu de explicat.

Cea de cincea Taină este Hirotonia sau Preoția, prin care acei anume pregătiți, primesc prin punerea mâinilor și rugăciunea Arhierelui, puterea de a propovădui cuvintele lui Dumnezeu, a sfinți prin Sfintele Taine și Slujbele bisericesti și de a conduce pe credincioși la mântuire. Hirotonia are trei trepte: treapta episcopală, treapta preotească, care are puterea învățătoarească, puterea simțitoare și puterea de conducere duhovnicească, prin dreptul de a hirotoni și de a sfinți Mirul și Sfântul Antimis; urmează treapta diaconească care are puterea de a ajuta pe arhieri sau pe preoți, pentru a putea săvârși singur Sfintele Taine și Ierurgii.

Nunta este cea de-a șasea Taină. Nunta, adică cununia este Sfânta Taină prin care după făgăduința nivelului și miresei date liber în fața preotului, li se împărtășește harul dumnezeiesc care întărește și înalță însoțirea lor naturală, prefăcând-o într-o legătură curată și morală, într-o unitate desăvârșită după chipul legăturii dintre Hristos și Biserica.

Cea de a șaptea și cea din urmă Taină este Sfântul Maslu. Această Sfântă Taină a fost așezată de Însuși Mântuitorul când a trimis pe Sfinții Apostoli la propovăduire zicându-le: “Celor ce vor crede, aceste semne vor urma întru numele Meu draci vor scoate, peste cei bolnavi, mâinile vor pune și bine le va fi”. La Sfântul Maslu, prin rugăciunile preoților și prin ungerea cu untdelemn sfințit, credincioșii se împărtășesc cu harul dumnezeiesc pentru tămăduirea bolilor, alinarea suferințelor, pentru iertarea păcatelor și întărirea sufletului.

Putem conchide că Sfintele Taine, lucrări create de Mântuitorul Hristos din iubirea de oameni, formează o înlănțuire de binefaceri, o prețioasă tolbă de daruri, dumnezeiești, ce se simt și se văd, prin efectul poposirii asupra omului, în chip nevăzut a harului ceresc.

Nina Scopos

Liturghia pe înțelesul tuturor

(urmărire din numerele anterioare)

28. *Care sunt semnificațiile Rugăciunii domnești, Tatăl nostru ?*

Când ne rugăm “facă-se voia Ta...”, este ca și cum am zice: “Împărate ceresc, învrednicește-ne să trăim ca cei din cer, pentru ca să voim și noi întocmai ceea ce voiești Tu... Sprijinește voința noastră cea slabă..., întinde-ne o mână de ajutor nouă, celor ce vrem să alergăm, dar care abia putem să ne târâm” (Sf. Ioan Gură de Aur). Dar noi suntem ființe în trup și trăim pe pământ, așa că, potrivit naturii noastre, avem nevoie de hrană și de mijloace corespunzătoare, prin care să susținem corpul și deci existența noastră. Era natural așadar ca Domnul să îngăduie a ne adresa Tatălui ceresc, Cel ce “dă hrană la tot trupul” (Ps. 135, 25), pentru a cere în rugăciunea dată de El: “Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”. Sfinții Părinți întrevăd că această **a patra cerere** se referă și la Pâinea euharistică sau chiar numai la ea, “Pâinea vieții”, “Pâinea spre paza ființei noastre, ca ceea ce întărește și sfințește trupul și sufletul” (Simion, arh. Tesalonicului). Această extindere de sens este explicabilă în Liturghie, întrucât rugăciunea “Tatăl nostru” se rostește în momentul imediat anterior împărtășirii.

În al cincilea rând ne rugăm: “Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre”, iar **a șasea cerere** pe care o facem este: “Și nu ne duce pe noi în ispită”. Precum suntem încredințați de diferitele texte ale Sfintei Scripturi, viața decurge în lume în mijlocul tentațiilor, virtutea verificându-se prin rezistența și biruința repurtate asupra ispitelor, iar împărăția lui Dumnezeu se cucerește de cei ce se luptă să o obțină. În

scrierea Faptele Apostolilor, se găsește consemnat că Sfântul Apostol Pavel însuși “întărind sufletele ucenicilor și îndemnându-i să rămână în credință”, i-a avertizat “că prin multe necazuri se cuvine să intrăm în împărăția lui Dumnezeu”. Ispita în sens de încercare sau de verificare și întărire a virtuților are ca scop perfecționarea și deci mântuirea. În planul divin, ispita este, cu alte cuvinte, un mijloc pedagogic sau educativ. Există însă și ispita ale cărei curse sunt întinse de duhul cel viclean, în scopul de a-l face pe om să cadă și să piară. În acest caz, prin cererea de a nu fi duși în ispită, ne rugăm ca Domnul să nu îngăduie celui rău să ne ispitească. Pentru a evidenția acest aspect, Sfântul Ciprian ca și Sfântul Ambrozio al Mediolanului traduc textul cererii respective într-o formă interpretativă: “*Și să nu îngădui să fim duși în ispită*”. “*Vezi ce zice ?*”, adaugă Sfântul Ambrozio: “*Și să nu îngădui să fim duși în ispita pe care nu putem să o suportăm. Nu zice: Să nu ne duci în ispită, ci, asemenea unui atlet, vrea acea cercare pe care natura umană să o poată suporta*”. Cerem așadar să ne ajute să rămânem sub ascultarea îndemmurilor conștiinței curate și ale rațiunii sănătoase. În plus, cererea “*Și nu ne duce pe noi în ispită*” este menită să ne aducă aminte, precum sublinia Sfântul Ciprian, că suntem ființe slabe și că deci nu trebuie să ne mândrim că victoria s-ar putea obține sau s-ar putea atribui exclusiv meritului nostru.

A șaptea cerere – “*Ci ne izbăvește de cel rău*” – urmează ca o întărire și completare a celei precedente. Dacă duhul cel rău n-a putut să se atingă de turmele lui Iov fără învoirea lui Dumnezeu și n-a avut putere să intre în turmele de porci din ținutul gherghesenilor mai înainte de a fi primit îngăduința de la Fiul lui Dumnezeu, “*va avea el putere – zice Sfântul Ioan Gură de Aur – asupra oamenilor veghetori și cuvioși, păziți de Dumnezeu, Căruia ei îi slujesc ca stăpânului și împăratului lor ?*”. Izbăvirea de cel rău trebuie înțeleasă deci nu în sensul de a nu atacați de el, ci în acela că, atunci când ne găsim strâmtorați, să nu ne simțim părăsiți, ci să luptăm împotriva lui fără a deznădăjdui (II Cor. 4, 8). De aceea, în acest ultimă cerere, ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute să-l biruim pe cel rău ori de câte ori suntem ispitiți de el.

Rugăciunea Domnească este încheiată, în cadrul Sfintei Liturghii, cu ecfonismul preotului: “*Că a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor*”, la care strana, răspund “*Amin!*” Această doxologie vine ca un fel de expunere solemnă a temeiurilor prin care se explică curajul nostru de a ne fi adresat Părintelui ceresc cu cererile din rugăciunea ce ne-a fost dată de Fiul Său. Este, după exegeza Sfântului Ioan Gură de Aur, ca și cum am zice: Îți cerem toate acestea, întrucât Te recunoaștem ca Stăpânul a toate, Care ai o putere ce ne se va sfârși niciodată, Care poți toate câte le voiești și pozezi o slavă pe care nu Ți-o poate lua nimeni. Pentru toate aceste motive, îți mulțumim Ție Celui ce ai binevoit că ne dăruiești atâtea bunătăți și mărturisim că Ție Ți se cuvine toată slava, toată cinstea, ca unuia ce ai toată puterea; Ție, Părinte și Fiule și Duhule Sfinte, acum și pururea și în vecii vecilor”. (va urma)

Terapie duhovnicească

(urmare din numerele anterioare)

Akedia

Akedia corespunde unei anumite stări de lene și plictis, însoțită de lehamite, silă, lăncezeală, moleșeală, descurajare, toropeală, lipsă de grijă, amorțeală, somnolență; akedia îl îndeamnă pe om la somn fără ca el să fie cu adevărat obosit - îngreunarea trupului, ca și a sufletului. Există în akedia un sentiment de insatisfacție astfel încât pe omul aflat sub stăpânirea acestei patimi nu-l mai interesează nimic, consideră toate lucrurile lipsite de sens și fără rost și nu mai așteaptă nimic de la viață. Akedia îl face pe om nestatornic cu sufletul și cu trupul, mintea rătăcind de la un lucru la altul. Îndeosebi atunci când este singur, se poate întâmpla ca akedia să nască în sufletul stăpânit de ea un mare dezgust față de locul unde trăiește, îi oferă motive să fie nemulțumit de el și-l face să creadă, în mod iluzoriu, că în altă parte i-ar fi mai bine. În general, ea îl împinge pe om să caute cu orice preț întâlnirea cu ceilalți. Aceste întâlniri nu-i sunt, obiectiv vorbind, cu totul necesare, dar, târât de patima, el le resimte ca atare, căutând pretexte “bune” pentru a le îndreptăți. Relațiile sale cu oamenii sunt cel mai adesea ușuratică, întreținute prin vorbărie deșartă, născută din curiozitate. Akedia poate să-l facă pe om să fugă de responsabilitățile sale, să fie nemulțumit de munca sa, căutând alte activități în aparență mai interesante. Toate aceste stări legate de akedia sunt însoțite de neliniște, o altă caracteristică fundamentală a acestei patimi. Sfântul Talasie arată că iubirea plăcerii și înfrustrarea cea după lume duc cu ușurință la akedia. “Trândăvia (akedia) vine din neglijența sufletului și e neglijent sufletul care bolește de iubirea plăcerii”. Sfântul Macarie Egipteanul pune akedia pe seama lipsei de credință. Iar Sfântul Isaac Sirul arată că la monahi” trândăvia vine din împrăștierea cugetării”.

Descrierea tulburărilor aduse akediei ne îngăduie să-o privim ca pe o boală a sufletului, întunecând mintea. “Cu adevărat sufletul care a fost rănit de săgeata acestei tulburări, istovindu-se, este îndepărtat de la orice contemplare a virtuții și de la văzul sensurilor spirituale”, spune Sfântul Ioan Casian, urmarea gravă fiind aceea că această patima îl îndepărtează pe om de la cunoașterea lui Dumnezeu. Alte urmări rezidă în învârtoșarea inimii și mânierea grabnică. Din ea, spune Sfântul Isaac Sirul, “vine duhul ieșirii din minți, din care răsar zeci de mii de ispite”. Sfântul Simeon Noul Telog spune despre ea că este “moartea sufletului și a minții”, încheind astfel: “Dacă Dumnezeu i-ar îngădui să lucreze împotriva noastră după puterea ei, nici unul dintre nevoitori nu s-ar mântui vreodată”. Având în vedere numeroasele aspecte negative pe care le implică akedia, Sfinții Părinți o consideră drept cea mai apăsătoare patimă, cea mai grea dintre “cele opt întâistătătoare ale răutății”. Sfântul Isaac Sirul afirmă în acest sens că ea este pentru suflet “gustarea gheenei”. (va urma)

Inginer Gheorghe Aioanei

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.